

Tự sát

Máu, phun từng dòng đỏ lôm ra từ cổ tay, đau rát, cái cảm giác đau và sợ hãi dâng trào đến tận cuống họng, mùi tanh tươi xộc lên tận mũi, bóng tối đen quạch ào ạt ôm chầm lấy toàn bộ cơ thể, toàn bộ tầm mắt. Hơn bao giờ hết thì cái mong muốn vùng vẫy ra khỏi khoảng không này còn mãnh liệt hơn cả nỗi đau mà vừa mới đây thôi tưởng chừng không thể chịu được. Vùng vẫy trong cái chết, sợ hãi và đau khổ đến nỗi không thể buông xuôi, dây đàn đánh đập trong sự tuyệt vọng khôn cùng, đây mới chính là nỗi thống khổ tận cùng của nhân gian, không biết nỗi đau này, cảm giác này, có còn cơ hội để hồi tưởng hay không? Cánh tay phải đau tê tái, cảm giác rợn rợn khi máu bên cánh tay trái cứ chảy, cứ chảy... toàn thân nặng trĩu, trên trên một dòng điện chạy qua người, ý thức mê man, nhưng khi thật, trong cái ý thức mê man ấy lại cảm giác được cái sự mê man rõ ràng từng tí một, gai gai đến khó tả. Tất cả kí ức ủa về, phải chăng khi con người ta sắp bước qua khỏi ngưỡng sự sống thì cái dòng thời gian đã sống tự nhiên ủa về, dù muốn, hay không muốn...

Cô nhớ về người mà cô yêu nhất, cũng là người vì cô mà đau nhiều nhất, cô yêu anh, yêu rất nhiều, cô hiểu rõ điều đó. Cái tình yêu của cô, nó đi vô cùng, kì lạ như chính con người cô, cô trút tất cả sự tối tăm và cái cuộc đời đen quánh của mình vào cái cách mà cô yêu, tàn nhẫn và xót xa quá, trái tim cô bằng gì? lòng căng mọng, cứ rò rỉ theo một vết nứt đã mòn. Sao cô yêu anh theo cách đó, vậy, tình cảm của cô, đặc sánh. Cô yêu nhiều mà, cái thứ tình cảm âm ỉ bên trong. Từ đầu đến cuối anh đâu đã làm sai điều gì, anh không sai, mà có sai thì sai ở chỗ anh đã yêu cô quá nhiều...

Đó là một ngày cuối hạ, đầu thu, cô còn nhớ rất rõ cái tiết trời hôm đó, gió se lạnh, mưa cuối mùa rả rích, cảm giác rất rõ, tất cả các hạt mưa đều mang một vẻ nặng trĩu trĩt và vô hồn, cô lang thang vô thức trong bóng tối đen đặc, cảm giác như cả thế giới này đều là kẻ thù của mình, bóng đen mơn trớn nhẹ nhàng và rùng rợn. Đôi chân trần của cô bước đi thẩn thờ, đôi mắt sâu hoắm và khô cạn như thể tất cả nước mắt đã bị hút hết vào đây và đổ thành cơn mưa này cho đến khi kiệt sức, cô không biết là mình có đang đau không nữa, một con bé 17 tuổi với quá nhiều nỗi đau lại đau thêm một lần nữa.

Cái ngày mà mẹ cô bỏ bố con cô ra đi, cô lên 10, cô đã khóc khản cả giọng, chạy theo để kéo chân mẹ quay về, cứ chạy, cứ níu lấy gấu váy mẹ rồi ngã

sóng xoài bao nhiêu lần không rõ, mẹ cô bước vội vàng hơn nhanh hơn, cô nhớ như in cái câu nói của bà năm đó ” mày đừng kéo nữa, đừng kéo nữa, mày sinh ra đã làm tao khổ, giờ mày đừng bắt tao khổ vì mày thêm nữa”. Con bé lên mười đủ khôn để mơ màng hiểu ra ý câu nói đó, nó buông thông gấu váy mẹ, không kéo nữa, nhìn mẹ nó vùng chạy, bước vội vàng lên xe của người đàn ông lạ thật nhanh, không ngoảnh lại, con bé, không nhìn theo, cúi gằm mặt để cho nước mắt rơi, nó hiểu là cần phải chấp nhận rằng bản thân mình sinh ra đã là một sự ruồng rẫy của tạo hóa rồi, nín thính, không gào khóc, không nức nở nhưng nước mắt chảy thì không thể kìm. Rồi bố cũng chết vì căn bệnh ung thư dạ dày, có lẽ bởi vì men rượu quá nhiều, mãi đến sau này cô mới biết: thực ra bố cô không chọn cách giải tỏa nỗi đau bằng men rượu mà thực ra là bằng cách từ bỏ chính mình.

Trong kí ức, lúc này, ủa về ào ạt, hết như máu từ cổ tay cô đang chảy ra vậy mạnh mẽ và rõ nét, đến đáng sợ... Trong đêm đấy, đêm đầu thu ấy, cái thân hình còm cõi tiêu tụy của tuổi 19 chao đảo, nước mắt cũng không còn can đảm để rơi nữa, cảm giác từng chiếc đinh cắm phập vào tim, lồng ngực giắt liên hồi, cô run rẩy ngã nhào xuống đất. Trong cơn mê cô cảm nhận được, một bàn tay ấm, ấm lấm đang chạm nhẹ vào nỗi run rẩy của cô, khẽ vuốt ve nỗi đau của cô, mắt nhắm nghiền, nhưng nước mắt rơi. Bản thân con người ta là vậy, nỗi đau càng được xoa dịu thì càng bật mạnh mẽ ra ngoài, người nóng ran, bỏng rát, mắt nhắm nghiền nhưng nước mắt cứ thế tuôn trào, phun từng dòng len lỏi qua mí mắt rồi nhỏ từng giọt liên hồi qua hàng mi ướt sũng, bết lại, cứ như thế, nhiều giờ liền... cái hình ảnh ghê rợn đó làm cô nấc lên trong cơn mê.... cô chống cự mạnh mẽ, nhưng sức vóc của một con bé mười chín không đủ để đấu lại với thằng đàn ông to cao vạm vỡ, gương mặt sắt lại, hàm răng nghiền chặt như muốn ăn tươi nuốt sống, đôi chân cô bị đôi bàn tay kia giữ chặt, người đàn bà đó, tay giữ lấy cổ chân cô, miệng chửi những câu tục tĩu, thỉnh thoảng bà ta đánh đét vào bắp giò trắng ngần vì giãy dụa, người đàn bà đã sinh ra cô. Hắn ta lao vào cô mạnh mẽ và tàn bạo, miệng râm rì những câu chửi rủa xen lẫn những tiếng rên rỉ ư ử bệnh hoạn, miệng hắn ngấu nghiền trên cơ thể trinh trắng của cô, nuốt chửng khuôn miệng đã bật máu tươi, đôi mắt cô trợn ngược, trắng dã, hàm răng nghiền chặt cắn nhàu nhĩ đôi môi của mình, cô không còn sức mà dẫy dụa nữa không còn đủ cảm giác để đau đớn nữa, thậm chí, ngay lúc đó cô cũng không còn đủ sức để hận cái con thú đang quằn quại trên cơ thể cô, nhào nát cặp vú non tơ, nện từng hồi một cách nham nhở vào sâu thẳm tận cùng của nỗi đau đớn trong cô, giây phút

đó, cô tưởng rằng mình đã chết. Từng giọt máu rỉ ra với cái bữu môi của người đàn bà đó ” mà còn trinh cơ à? Nếu mà nói sớm thì giá đã cao hơn” . Hóa ra, người mà cô mong ngóng suốt chín năm trời, người mà cô không nỡ hận vì quá yêu, mẹ cô, đã trở về đón cô đi, theo cách này. Ba đã chạy trốn khỏi thế gian rồi, bà ngoại đã mất rồi, người mẹ mà có đủ lí do để hận, giờ cũng không còn có khả năng để hận được nữa, vậy giờ đây cảm giác trong cô là gì, thế giới của cô có gì, cô còn có ai? Trong cơn mê, cái bàn tay đó đặt nhẹ lên bàn tay cô, ấm áp và yêu thương...

Anh yêu cô, yêu thật lòng. Từ cái lần đầu tiên cô ngã vào vòng tay anh, anh yêu cả nỗi đau và sự lạnh lùng của cô. Anh đợi cô hàng giờ dù trời mưa hay rét, chỉ đợi để xoa dịu nỗi đau cho cô, à không, anh đợi cô ba năm trời, cô gạt cái sự che chở của anh ra, anh lại kiên trì vỗ về, cô chạy trốn khỏi anh như điên như dại thì anh lại rượt đuổi theo cô. Cô ghét anh, ghét anh quá tốt, ghét anh quá yêu cô, ghét vết thương trong lòng khiến cô ghét anh. Cô đứng dừng với anh, cô cuồng loạn với những thằng đàn ông khác, như một con thiêu thân cô tìm đến sự mơn trớn trên giường với những gã kia, cô đang làm gì vậy? Cô trả thù đời, mà cô đâu biết, đời sẽ không đau, cái người đau là cái người ngoài kia kia, cái người yêu cô đó. Đời lạ thật, ai yêu rồi cũng ích kỉ cả, ai yêu rồi cũng chỉ nhằm nhằm vào tình yêu của mình, cô yêu anh, cô ích kỉ, cô không thể để anh bị tổn thương, để anh thiệt thòi mà theo cách cô nghĩ thì yêu cô chính là thiệt thòi, là tổn thương, cho dù là tự làm đau mình đi nữa thì cô cũng muốn yêu anh theo cách của cô, yêu anh theo cách cô chọn. Anh càng tiến lại gần, cô càng lùi ra xa, mẹ anh nói đúng ” cô là con của dĩ, và theo một cách nào đó, cô cũng là dĩ, anh có thể bắt chấp tất cả để yêu cô, nhưng cô không thể bắt chấp tất cả để thiên hạ chế nhạo anh” Cô có biết không, cách mà cô yêu làm anh đau đớn biết bao, cách hi sinh mà cô nghĩ để anh sẽ quên cô, đi tìm hạnh phúc mới xứng đáng hơn đây không phải là hi sinh, đây là ngu ngốc. Anh lôi cô ra khỏi khách sạn, đôi tay anh đặt lên đôi vai gầy của cô lắc mạnh, đôi môi anh run run, nước mắt anh bật thành dòng anh cứ nói rất nhiều lần, lặp đi lặp lại rằng cô đừng đưa nỗi đau ra để giày vò nữa cho đến khi thật mệt và tiếng nấc chặn lời anh. Đêm đó anh và cô, hòa quyện vào nhau, bằng tất cả yêu thương và nâng niu, hơi thở của anh thơm tho, thấm thấu nhẹ nhàng vào từng thớ thịt của cô, bàn tay ấm áp vuốt ve xoa dịu đi tất cả, cô hiến trọn cho anh, yêu anh, thương anh, nước mắt cô lăn nhẹ, từng giọt đều thấm vào má anh. Mái tóc của anh, mùi hương trên cơ thể anh từng phần, từng phần da thịt anh cô đều muốn ôm trọn, đều muốn giữ trọn, dù

chỉ là giây phút này...

Rồi anh thông báo anh lấy vợ, đấy chẳng phải là mong muốn của cô sao, đấy chẳng phải là mục đích của việc bấy lâu nay cô làm sao, cô cứ nghĩ, tình yêu của riêng cô, cứ giữ, âm thầm nhìn anh hạnh phúc bên một người xứng đáng được yêu anh. Trái tim cô ghen cứng. Trong một lần uống say, anh không biết mình đã làm gì, đến khi tỉnh dậy, thấy mình nằm bên người con gái ấy, anh không hề yêu, nhưng anh chịu trách nhiệm với cái thai trong bụng của cô ấy. Ngày cưới của anh, cô âm thầm đến, nhìn cô dâu, nhìn anh, cô mỉm cười. Cô ấy, đảm đang, hiền lành, người con gái nhu mì, không yêu, nhưng bình yên, là gia đình, cô ấy có thể cho anh gia đình. Cô ấy biết anh yêu cô, nhẹ nhàng đứng sau anh, trái tim anh, cô ấy không giữ, cũng không thể giữ nhưng mà, đôi khi, bình yên chính là yêu.

Cố lên một chút, cố thêm một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi, nỗi đau này mà để anh hạnh phúc bên người xứng đáng thì cũng đáng để cô đau lắm chứ, và cũng không phải là cô chưa từng hạnh phúc, cô nhìn xuống bụng mình, mỉm cười, vuốt ve, với cô thế là đủ rồi. Cô sẽ rời xa anh, rời xa nơi này, mang theo tình yêu của anh...

Con gái lớn lên, đôi mắt giống hệt anh, đôi mắt ướm, ướm long lanh, con đẹp lắm, đẹp như một thiên thần, mà đúng con là thiên thần hạnh phúc mà thượng đế đem đến cho cô, là tình yêu của cô. Cô nhớ rõ lắm, nhớ cái ngày con bập bẹ gọi “mẹ ơi”, ngày đầu tiên con đến trường, mặc chiếc váy bông xòe màu tím hoa cà, bàn tay bé nhỏ nắm chặt ngón tay cô, yêu đến vô cùng... con nói ” mẹ ơi, Hàn Anh yêu mẹ” con thường hát lú lo bên gấu váy cô, con thủ thỉ với cô chuyện con đã thấy bà tiên trong chuyện cổ tích, chuyện ở lớp đã bị bạn Bo cắn rồi con bảo ” không sao mẹ ạ, Hàn Anh không đau, bạn cũng xin lỗi Hàn Anh rồi”.

Cổ tay trái rỉ máu từng giọt, người cô thấm đẫm máu đỏ, quay cuồng, đầu óc mê dại, cô nghe như tiếng ai đó gọi tên mình, nghe bước chân xịch xịch xung quanh, cô nghe thấy tiếng cười trong trẻo của con gái... xa xăm.

Người ta đã tìm thấy Hàn Anh trên vách núi gần biên giới, con vẫn mặc chiếc đầm hoa xòe màu tím, mắt con nhắm nghiền, trái tim con, ở đâu? Đang đập chỗ nào, thiên thần của mẹ, con mở mắt ra, mở mắt ra và nói Hàn Anh yêu mẹ đi con, con thở đi, con nói đi, nói gì cũng được... Đôi mắt cô tê dại, trái

tim phun máu đen ào ạt, ai bóp nát lấy nó? Trả lại thiên thần cho cô... cô muốn nhai nát tất cả, muốn ngẫu nhiên tất cả, tất cả. Cô ôm xác con nhiều giờ liền, gọi con dậy, miệng lẩm bẩm, run rẩy, từng hồi.

Công An tìm ra người phụ nữ đó, trong đường dây buôn bán trẻ em, là bà ta, chính là bà, người đem cuộc sống đau đớn này cho cô, giờ đây, cũng bà ta dập tắt lại tia sáng cuối cùng của cuộc đời cô, cô nghiền nát bét môi của mình, mắt bật phun từng dòng nước mắt đỏ máu, cháy rục sự đau khổ và căm hận đến tận cùng, cô lao vào, như một con thú dữ lên cơn điên, cô lao vào bà ta, sức mạnh mãnh liệt của nỗi đau, của thù hận, cô như một con sói, cô cắn ngẫu nhiên vào cổ người đàn bà đó, cắn thẳng vào động mạch chủ, máu từ cổ bà ta ứa ra từng dòng, đặc sánh, ào ạt, cô vẫn cứ nghiền lấy, nghiền chặt.

Đau ư? Nỗi đau là gì? Thiên đường ở đâu? Thiên đường có gì? Chỉ có những niềm vui và hạnh phúc ư, địa ngục có gì? Chỉ có những đau khổ thôi sao? Cô không biết mình nên đi đâu, là thiên đường, hay địa ngục, liệu địa ngục có đau hơn cuộc sống của cô, liệu thiên đường chỉ có mỗi vui vẻ hạnh phúc ấy có xoa dịu nỗi đau của cô, liệu thực sự không có nỗi đau thì phải chăng vẫn có thể hạnh phúc...